

הסברית

סופרת רבייהמכר של הניו יורק טיימס

לוסי סקור

סיפורי חוו

היא כוּלָה
צרוק צרוק

לוסי סקור

סיפור

אזי

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

מאנגלית: זוהר בורנשטיין

לוסי סקור

סיפור חיי

LUCY SCORE
STORY OF MY LIFE

Copyright © 2025. Story of My Life by Lucy Score. Published by arrangement with
Bookcase Literary Agency and The Israeli Association of Book Publishers Ltd.

Hebrew language copyright © 2025 Ahavot 2018

עורכת: ורד רווח-שמואל

הגהות: נועה נתנאל

הגהה אחרונה: אילת שני

עימוד: שרית רוזנברג

עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרד או לקלוט בכל דרך
או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש
מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמו"ל.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2025

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ

רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.

6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2025

מסת"ב 978-965-7831-88-5 ISBN

www.kinbooks.co.il

www.ahavot.com

לפלאביה ולמיירי, הסוכנות הכי טובות בעולם והמעודדות הכי נלהבות
שלי. אני אסירת תודה על הכול!

יין מאגרטל ומכות היוצא

ליד חלון הראווה ישבו שלוש נשים מותשות ומוטרדות למראה בחליפות מחויטות, ששתן שלוש מנות אספרסו כל אחת ותכננו בהתלהבות את מותו של מישוהו בשם ברנרד בהנהלת חשבונות. או שאולי הן פשוט התכוונו להתלונן עליו למחלקת משאבי אנוש. קשה היה לשמוע אותן על רקע ההמולה הרגילה של בית הקפה.

שני הגברים שלימיני, שענדו טבעות נישואים זהות, התווכחו בלהט על שטח אחסון בארון. בכל שאר המקומות בעולם רוב הזוגות התגרשו בגלל נושאים כמו כסף, ילדים ומערכות יחסים מונוגמיות. במנהטן הייתי מוכנה להתערב שמקום אחסון בארון הבגדים היה בין חמש הסיבות המובילות.

הבריסטה נראתה כאילו שהיא עומדת לשקוע בתרדמת מרוב שיעמום בזמן שהיא קיבלה הזמנות והכינה אותן.

תרדמת? כתבתי על דף במחברת. האם אפשר לכתוב סצנה טובה של פגישה ראשונה שבה הגיבורה מתעוררת מתרדמת? כיווצתי את המצח והקשתי על השולחן בעט שהחזקתי. לא תרדמת ארוכה, מן הסתם. יהיו בעיות כמו רגליים שעירות, קשקשים וריח פה דוחה.

שיט! כיסיתי את הפה בידי וניסיתי להבין אם זכרתי לצחצח שיניים הבוקר. לא זכרתי. גם לא גילחתי את הרגליים ולא זכרתי לקנות דיאודורנט ולהשתמש בו.

הייזל של פעם הייתה יוצאת מהדירה כשהיא נראית – ומריחה – ככה רק כשהיא הייתה צריכה להספיק לדדליין. הייזל של היום התרוצצה בין הצללים כמו עכבר מלוכלך כמעט בכל שעות היממה. "אוף! למה זה כל כך קשה?" מלמלתי.

הזוג שהתווכח על מקום אחסון בארון לכסן אליי מבט עקום. "אה, זה מה שהיא אמרה?" שאלתי.

המבט העקום שלהם התחלף בהרמת גבה ובהסכמה ללא מילים להתפנות מייד מהשולחן שליד הגברת המשוגעת.

"זה בסדר, אני סופרת. אני אמורה לדבר לעצמי בציבור," מיהרתי להסביר בשעה שהם לקחו את כוסות הקפה שלהם, ניגשו אל הדלת ויצאו אל הלחות האיומה של חודש אוגוסט.

נאנחתי בקול, שמתי את כפות ידיי על לחיי ומחצתי אותן עד שנראיתי כמו דג. הגבר בגופייה של לני קרביץ, שנראה כאילו שהוא מנהל עסק לתמיכה טכנית ולתיקונים, העיף לעברי מבט מעל למשקפי ביפוקל עגולים עם מסגרת מתכתית.

הרחקתי את ידיי מפניי וניסיתי לשגר אליו חיוך אנושי. הוא חזר אל שני הטלפונים הניידים ואל האייפד שלו בשעה שאני ניגבתי את כפות ידיי במכנסיים הקצרים שלי. העור שלי היה דוחה – שמנוני ויבש בעת ובעונה אחת. מתי בפעם האחרונה השלמתי את שגרת טיפוח העור שלי מתחילתה ועד סופה במקום להכניס את כל הראש מתחת לברז? מתי בפעם האחרונה בכלל סיימתי משהו?

טוב, בעצם אתמול בערב חיסלתי את הפאד תאי שהזמנתי. זה נחשב, נכון?

סרקתי את בית הקפה במבטי וחיפשתי את ההשראה ואת המוטיבציה שבזכותן הייתי פעם אישה פרודוקטיבית. אבל לא מצאתי אותן בשום מקום. נאנחתי וכתבתי "תרדמת", וגם "מאויבים לאויבים" ו"סירות קאנו". את צמד המילים האחרונות שמעתי מזוג גמלאים אירים נמרצים שנראו כאילו שהם הרגע יצאו מחנות לציד מחנאות. הם הזמינו מאצ'ה וסקונס נטולי גלוטן ויצאו החוצה בנעליים הגבוהות התואמות שלהם.

הסתכלתי על השעון שעל הקיר והחלטתי שהגיע הזמן ללכת.

הייתי פה שלוש שעות וכל מה שיצא לי מזה היה כוס ריקה של קפה קר שעליה נכתב השם שלי. הייתי די בטוחה שתתהמורע שלי אשם בכך שחשבתי שהבריסטה צעקה "היי ז'ל", האייס לאטה וניל שלך מוכן".

קמתי על רגליי ונאנחתי, אנחה שמשמיעים אנשים שהשיא שלהם חלף עבר כשהם קמים מכיסא בבית. אם שכחתי את ההבדל בין רעשים שעדיף להשמיע כשאת לבד בבית ובין רעשים שמותר להשמיע בנוכחות אחרים, סימן שנרקבתי בדירה שלי יותר מדי זמן. אספתי את הדברים שלי – מחברת, עט, לפטופ וטלפון נייד – ויצאתי החוצה אל החום.

הרגשתי שהשער שלי מכפיל את הנפח שלו עוד לפני שהגעתי לפינת הרחוב, ובדיוק כשהושטתי יד כדי לסדר אותו נתקל בי גבר בגובה מטר ושבעים לבוש בחליפת ראלף לורן שנתפרה למידותיו, שצעק לתוך טלפון נייד איומים שהלכו והחריפו.

זואי הייתה פוסקת שהוא היי-טקיסט טיפוסי ומטיחה בו איזה עלבון. היא גם האשימה שבטוח תרצח אותי כשהיא תגלה שעדיין אין לי כלום: לא פרקים, לא מתווה עלילה, לא רעיונות. חייתי בגרסה מחרידה של הסרט "לקום אתמול בבוקר", שבה כל יום נראה בדיוק כמו היום הקודם. אבל בניגוד לביל מארי, אני עדיין לא מצאתי את המטרה שלי בחיים.

חזרתי הביתה אבל השכנה שלי, שלא היה לי מושג מה שמה, כנראה לא שמעה אותי מבקשת להחזיק את דלת המעלית בגלל הנביחות הצווחניות של שני כלבי היונקשייר טרייר שלה. הצלחתי לטפס ארבע קומות לדירה שלי ונכנסתי אליה.

מצבו של הבית שלי היה השתקפות של מצבי הנפשי: הוא נראה כמו ערמת זבל מזעזעת. דירת השלושה חדרים באפר ווסט סייד, שהייתה פעם "מקסימה" ו"מצוחצחת" נראתה עכשיו כאילו שאיזה יצור מהביצות ערך בה השקה של שוק פשפשים במזבלה.

"זה רשמי, אני אחת מאותם אנשים שמאבדים את זה ומתחילים לאגור שקיקים של רוטב סויה ופרסומות שמגיעות בדואר," אמרתי לאף אחד.

מכתבים וניירת נחו בערמות לא יציבות על כל משטח שטוח שנראה לעין. ספרים גרשו מדפים עבים עשויים עץ אגוז ונשפכו על הרצפה בערמות לא מסודרות. את המטבח הזעיר בקושי אפשר היה לראות מתחת לשמונה שכבות של כלים מלוכלכים וקופסאות ישנות של אוכל מוכן. על הקירות המכוסים בטפט מעוצב, שפעם נראה לי כל כך מקסים, היו רק תעודות ממוסגרות וזיכרונות מחיים ישנים שחלפו מזמן.

התעודות לרגע. "אולי הגיבורה היא אגרנית? לא, זה לא סקסי ואפילו לא הגייני."

היזל של פעם בחיים לא הייתה מזניחה דברים עד כדי כך. יש הרבה דברים שאני של פעם הייתה עושה אחרת. אבל היא מתה ונקברה. שתנוח על משכבה בשלום.

נכנסתי לחדר האמבטיה כדי לפשוט את "מכנסי היציאה מהבית" ולהחליף למכנסי "כמה חורים במפשעה זה יותר מדי חורים". הגיע הזמן לחזור לעבודה, או לפחות לנזוף בעצמי לכמה שעות על כך שהפכתי לסופרת הקומדיות הרומנטיות העלובה בעולם.

נאנחתי בקול רם לשמע הרפיקה על הדלת שלי. "איזה חלק ב'להשאיר את המשלוח מחוץ לדלת' לא ברור לך?" מלמלתי והרמתי את עצמי מהספה. קצה נעל הבית שלי נתקע בשולחן הקפה ומפל של מכתבים שלא פתחתי גלש אל הרצפה.

הושטתי יד אל חגורת חלוק האמבטיה שלי אבל היא לא הייתה שם, אז סגרתי בשתי ידי את החלוק מעל הטיי־שירט שלי ופתחתי את הדלת.

"את נראית זוועה." האישה המתולתלת בחליפה האדומה המחויטת הביאה איתה הערות שיפוטיות, לא את האוכל הסיני שהזמנתי.

נתתי לחלוק שלי להיפתח ושילבתי את זרועותיי. "מה את עושה פה, זואי? אני מאוד עסוקה וחשובה."

האורחת הלא קרואה חלפה על פניי ונכנסה פנימה בנעליים

מהממות עם עקבים בגובה עשרה סנטימטר, וניחוח קל של בושם יקר אפף אותה. זואי מודי – סוכנת ספרותית, חובבת אופנה והחברה הכי טובה שלי מכיתה ג' ידעה לדפוק כניסה.

סגרתי את הדלת ונשענתי עליה. בדרך כלל נפגשתי עם זואי בבית שלה, או במקומות שבהם הגישו אלכוהול, וככה יכולתי להמשיך לחיות בביתי כמו אוסקר מרחוב סומסום.

"עסוקה? מה בדיוק את עושה? נרקבת?" היא שאלה והרימה קרטון פיצה שמגנוני שנח על ראש הר לא יציב של כלים לא רחוצים. חטפתי את הקרטון מידיה וניסיתי לדחוס אותו לתוך פח האשפה שבמטבח, אבל הוא היה מלא מדי. "אני לא נרקבת, אני עובדת על מתווה העלילה", שיקרתי.

"את עובדת על מתווה העלילה כבר שנה."

הרמתי ידיים וזרקתי את הקרטון על הרצפה ליד פח הזבל. "את יודעת מי חושב שלכתוב ספר זה קל? אנשים שבחיים לא כתבו ספר." "אני יודעת. סופרים הם כמו פרחים עדינים ויצירתיים שצריך לטפל בהם כל הזמן ולהשקות אותם. בלה בלה בלה. אבל נחשי מה? גם לסוכנים יש צרכים. למשל, אני צריכה שהלקוחות שלי יענו לטלפונים המחורבנים שלהם. את יודעת בכלל איפה הטלפון שלך?" "הוא שם," הצבעתי על כל הדירה שלי.

זואי נעצה בי מבט זועף וקפצה את שפתיה האדומות. "מתי בפעם האחרונה יצאת לארוחת ערב? או יצאת לנשום קצת אוויר? או התקלחת?" התלתלים הבלונדיניים-אדמדמים שלה, שהיו אסופים לקוקו מרושל, נרעדו.

הרמתי זרוע אחת ורחרחתי את בית השחי שלי. אוף! שוב שכחתי להזמין דיאודורנט. "את עושה לי פלשבקים לאימא שלי, שהייתה אומרת לי לעזוב את הספרים שלי, לצאת החוצה ולדבר עם אנשים," התלוננתי. "זה היה בין בעל מספר שתיים לבעל מספר שלוש, למקרה שספרת אותם."

"אני לא אימא שלך, אני הסוכנת שלך. ולפעמים אני חברה שלך. ומתוקף שני התפקידים האלה אני חייבת להגיד לך שהירדרדת רשמית לסטנדרטים של רווקה מדוכאת."

"את לא מתכוונת לומר סטנדרטים של רווקה מזדקנת?"
היא הרימה גרב עם כתמים של רוטב סויה. "את מכירה הרבה
רווקות מזדקנות שחיות כאילו שהן גרות במלתחות של הבנים בבית
ספר תיכון?"

"יש בזה משהו. תראי, זה לא שהחלטתי לסבול ממחסום כתיבה
שיהפוך אותי לאישה דיכאונית ואנטי-סוציאלית," הזכרתי לה.
זואי פתחה את המקרר ומייד התחרטה על החלטתה. "יש דברים
שצומחים שם בפנים."

"באמת התכוונתי לספר לך: התחלתי ללמוד חקלאות עירונית
בזמני הפנוי." טרקתי את דלת המקרר.
"אם לא תתאפסי על עצמך יהיה לך בקרוב הרבה יותר זמן פנוי,"
היא אמרה לי בנימה מאיימת.

נדחקתי בקושי בינה ובין משטח העבודה, התכופתי ודחפתי
יד לתוך הארונות שבתחתית אי המטבח הקטנטן. אחרי כמה שניות
וכאבים בצוואר מצאתי, סוף כל סוף, בקבוק יין כפנים ושלפתי אותו
משם.

"יין?"

"אני לא מתכוונת להכניס לפה שום דבר שנמצא בדירה הזאת. אין
לי זמן לחטוף זיהום. תגידי לי לפחות שאת כותבת משהו."
"ברור, אני שולפת פרקים מהתחת."
"הלוואי," היא סיננה.

"תגיעי לעניין, זו. למה את פה בשתיים-עשרה בצוהריים ביום
שלישי?"

הסוכנת והחברה הכי טובה שלי ניגשה אל החלונות בסלון
בצעדים כבדים ופתחה בדרמטיות את הווילונות הכבדים. היא
החוותה לעבר האורות שבקעו מהבניין הסמוך. "השעה שבע בערב
ביום שני."

עשיתי פרצוף נדהם והוספתי אנחה דרמטית בשביל הכיף.
היא גלגלה את עיניה והבינה שצחקתי עליה. "את כזאת קוץ
בתחת."

"נכון, אבל אני הקוץ בתחת שלך. ואני רוצה גם לציין שאני בת

שלושים וחמש. אני לא צריכה שתדאגי לי כמו אימא אווזה." הכרנו יותר שנים משרצינו להורות, החל מתקופת הטבעות בשיניים ושמלות הפרום וכלה במסעות קידום מכירות של ספרים, רשימות רבי־מכר וכל מה שבא אחר כך.

"את בת שלושים ושש."

מצמצתי והתחלתי לחשב.

"את זוכרת את יום ההולדת שלך? אמרת שאת מתכננת לכתוב בדירת נופש בקונטיקט בסוף השבוע, אבל אני פרצתי לפה כדי להשאיר לך פרחים ועוגה ומצאתי אותך באמצע מרתון של "בנות הזהב", לבושה בסוּטְשִירט ובמכנסי טרנינג שלא עברו כביסה חודש, אז גררתי אותך לשתות יין ולאכול עוד עוגה בחוץ."

מעולה, עכשיו אני שוכחת ימי הולדת שלמים.

"אם כבר דיברנו על יין –" פתחתי את הארון שלידי המקרר ולא מצאתי בתוכו כוסות. פשפשתי בחוסר התלהבות בין הכלים וחיפשתי בכיור. מה זה הדבר הכחול הזה על שולי הקערה? ראיתי אגרטל נמוך, רחב ונקי, פתחתי את הפקק ושפכתי לתוכו את היין.

"את לובשת חלוק עם כתמים של רוטב מרינרה בתוך דירה חשוכה ומלוכלכת ושותה יין בבקבוק עם פקק מתברג מתוך אגרטל," אמרה זואי.

"עורכת טובה הייתה אומרת שאת מאכילה את הקורא בכפית."

"אני לא העורכת שלך. אני הסוכנת שלך, ואני צריכה שתתאפסי על עצמך."

זאת הייתה גרסה יותר תוקפנית של המסר שזואי העבירה לי בחודשים האחרונים. החשד שלי התעורר. "מה הבעיה עכשיו?"

"חזרתי עכשיו מפגישה."

"ולכן את לובשת חליפת 'אל' תתעסקו איתי'."

"היא שונה מאוד משמלת 'בבקשה תתעסק איתי'. זאת הייתה פגישה עם העורכת שלך, מקיילה מרויאל פֶּרס, שהיו לה כמה דאגות מדאיגות," היא הושיטה יד מתחת לכיור, שלפה שקית זבל חדשה ופתחה אותה בניעור אלים.

"אני חייבת להגיד שזה טוב שאני הסופרת ולא את. חוץ מזה, מי זאת מקיילה בכלל? לעורכת שלי קוראים ג'ניפר."

זואי הכניסה קופסה מלאה למחצה באורז מטוגן ישן לתוך שקית הזבל. "פיטרו את ג'ניפר וחצי מצוות העורכים לפני חצי שנה. מקיילה צעירה יותר, ולכן משלמים לה פחות."

"היא קוראת רומנים רומנטיים בכלל?"

"היא מעדיפה רומנים על חיי משפחה ומותחנים פסיכולוגיים."

"אה, אז היא בטוח תבין אותי ואת הקומדיות הרומנטיות שאני כותבת, שמתרחשות בעיירות קטנות."

"אולי היא תבין אותך אם תטרחי להגיש כתב יד," הטיחה בי זואי בתגובה.

"סליחה? מה קרה ל'קחי את הזמן, עברת חוויה טראומטית'?"

"השלב הזה נגמר לפני חצי שנה בערך ומאז את חיה על זמן שאול. השורה התחתונה היא שאם תפספסי את הדדליין הבא שלך, רויאל פרס תבטל לך את החוזה."

גיחכתי והתחלתי לדחוף שקיות טייק אוויי לשקית זבל נוספת.

"כן, בטח. הם לא יכולים לעשות את זה."

"הם כן יכולים והם גם יעשו את זה. הם קראו לי את החוזה שלך, וזה אומר שהצוות המשפטי שלהם כבר בחן אותו. פספסת את הדדליין האחרון שהאריכו לך. שוב."

"אני רק עכשיו מתחילה לחזור לעצמי. הם לא יכולים לצפות ממני –"

"הייזל, חתמת על החוזה לפני שנה," היא אמרה בעדינות.

"ההוצאה האריכה לך את הדדליין שלוש פעמים. הפעם אפילו לא טרחת לשקר כדי להרגיע אותם. פשוט לא הגשת שום דבר. ואת יודעת איך זה נראה לכל מי שעובד בהוצאות ספרים?"

"לא, אבל אני בטוחה שתספרי לי."

"זה נראה כאילו שאת גמורה, עוד סופרת שחוקה שלא מסוגלת לכתוב יותר. אחת מהאנשים האלה שמדברים על זה שפעם הם היו כותבים ספרים."

"את כזאת דרמטית. מה הם יעשו, ינתקו איתי קשר? הקוראים ישנאו אותם אם הם יעשו לי את זה במצבי."

זואי דחפה שקית ניילון מלאה בשקיות ניילון לתוך הזבל. "איזה קוראים, הייזל?"

"הקוראים שלי." ניערתי את השקית בתנועה נמרצת.

"הקוראים שהתעלמת מהם? הקוראים שלא טרחת לענות להם? הקוראים שעברו לקרוא סופרים שעדיין מוציאים את הספרים שלהם לאור?"

חטפתי את השקית המלאה מהידיים הדרמטיות שלה וקשרתי אותה. "ברצינות, מה הבעיה שלך היום?" היא הישרה אליי מבט. "הייזל, פעם היית כותבת קומדיות רומנטיות שהפכו לרבי-מכר."

"פעם הייתי? את מרושעת כשאת לובשת את החליפה הזאת."

"ואז נתת למישהו לשחק לך בראש ותראי מה קרה לך."

לא ממש רציתי לחשוב על עצמי.

"הייז, אם את מפספסת את הדדליין הזה, הסיפור שלך נגמר," אמרה זואי.

דחפתי ערמה של תפריטים שהשתמשתי בהם לנגב משהו לתוך השקית והעמדתי פנים שהבטן שלי לא מתהפכת.

"הם לא יכולים לעשות את זה. הם לא יעזו. כתבתי להם תשעה ספרים. שבעה מתוכם היו רבי-מכר. יצאתי לסיבובי קידום מכירות בשבילים. קוראים עדיין שולחים לי אימיילים ומבקשים עוד ספרים." כלומר זה מה שהם עשו בפעם האחרונה שבדקתי את חשבון המייל העסקי שלי.

"ההוצאה שלך מבקשת את אותו הדבר: את הספר בסדרת 'ספרינג גייט' שאת מחויבת לכתוב במסגרת החוזה שלך. את יודעת בדיוק כמוני שמבחינת ההוצאה הערך של סופרת נמדד לפי הספר הבא שלה. ולך אין כזה." היא שלפה עוד שקית זבל, פתחה שוב את המקרר, עצרה את נשימתה וגרפה תערובות של עלים ירוקים רקובים ותבלינים שפג תוקפם לתוך השקית.

לא ידעתי איך להגיד לזואי שסדרת "ספרינג גייט" מתה מבחינתי,

שכשאני מדמיינת את עצמי חוזרת לסדרה שאהבתי, שהזניקה את הקריירה שלי, אני חוטפת בחילה.

רגע, אולי הגיבורה יכולה להיות מנקה שנשכרה על ידי הגיבור לנקות את בית החווה של קרוב משפחה שמת? זה פחות מגעיל אם האדם המלוכלך הוא מישו אחר, נכון? חוץ מזה, זה יאפשר לי להכניס שיפוץ של בית לסיפור כדי להדגיש את ההתפתחות של הדמות. יכולתי לדמיין אותה גוררת דברים למכולת אשפה עם בנדנה חמודה על הראש וכתמי לכלוך על הלחיים.

"אני לא יכולה לשלוט באופן שבו עובדת היצירתיות שלי, טוב?" אמרתי והושטתי יד אל המחברת הקרובה ביותר.

מנקה. מכולת אשפה. לכלוך על הפנים. הספר הזה כמעט כותב את עצמו.

זואי הסתכלה עליי מעל דלת המקרר. "אם זה נכון ואת באמת תפספסי את הדדליין הזה, כדאי לך להתחיל לחשוב על תוכנית חלופית."

"ומה בדיוק תהיה התוכנית החלופית?" שאלתי בכעס.

"אולי כדאי שתתחילי לעבוד על קורות החיים שלך."

פרשתי את זרועותיי בהבעה מתריסה והזמנתי את זואי להסתכל על המכנסיים הקצרים עם החורים שלבשתי, על הגרביים השונים שגרבותי ועל נעלי הבית בצורת ארנב מטורף שנעלתי. "אני נראית לך כמו מישהי שאנשים רוצים לתת לה עבודה?"

"ממש לא."

קפצתי את ידי לאגרופים בצידי גופי. "טוב, אני אכתוב, בסדר?" היא סגרה את המקרר. עיניה הירוקות כהות ננעצו בי. "לא שמעתי אותך צוחקת כבר חודשים. את עדיין זוכרת בכלל איך להצחיק?"

"אני קורעת מצחוק! רק היום החלוק שלי נתקע בדלת המעלית ולגברת הורוביץ היה נוף לא רע בכלל." טכנית זה קרה לפני שבוע, כי זאת הייתה הפעם האחרונה שבה יצאתי לזרוק זבל. אבל כדי להיות מצחיקה הדבר החשוב הוא לא דיוק, אלא תזמון.

"זה חשוב?" זואי הרימה ערמה גדולה של מסמכים משפטיים עם כתם קפה על הדף העליון.

חטפתי מידיה את הניירות. "לא," שיקרתי והנחתי אותם על ראש המקרר.

"אני גם שומעת לחששים במשרד שלי," היא שינתה את הנושא. "אולי הוא רדוף רוחות?"

רגע, מה עם קומדיה רומנטית שמתרחשת בעיירה קטנה ויש בה אלמנטים על-טבעיים? אולי הגיבור רואה רוחות רפאים? או שהגיבורה המנקה רואה פתאום זומבי? בעצם זה לא על-טבעי.

"הם מוטרדים לגבי רלוונטיות." זה קטע את המחשבות שלי. העמדות פנים שמתחשק לי להקיא. "את יודעת שאני שונאת את המילה הזאת."

"כדאי שתחילי לשנן אותה כמו מנטרה כי אני לא רוצה שיכריחו אותי לפטר אותך."

"את רוצה לפטר אותי? זואי! אחרי כל מה שעברנו? אחרי שזאק בלאק הזמין את שתינו לנשף הסיום בחטיבת הביניים? אחרי קלקול הקיבה בוונקובר? אחרי שפספסנו את הטיסה שלנו לבריסל ומצאנו את עצמנו תופסות טרמפ עם להקת פאנק מאמסטרדם שנסעה לסיבוב הופעות ואז הם כתבו עלינו שיר?"

היא הניפה יד באוויר. "אני לא רוצה לפטר אותך! אני רוצה להיות הסוכנת שלך ולהרוויח המון כסף איתך אבל את די מקשה עליי לעשות את זה כרגע!"

"אני יודעת," אמרתי בנימה מעוררת רחמים.

"תראי, הייז, אני לא רוצה להישמע כמו כלבה או משהו כזה אבל המכירות שלך לא היו בשפל כזה מאז שהיית סופרת מתחילה. עבר המון זמן מאז שהקוראים שלך ראו אותך. לא שלחת ניוזלטר יותר משנה. הפעילות האחרונה שלך ברשתות החברתיות הייתה כשהחשבון שלך נפרץ והייזל המזויפת התחילה לשלוח הודעות פרטיות לעוקבים שלך וביקשה 'עזרה כלכלית בהשתלת כליה יוקרתית'."

"ככה את מדברת לכל הלקוחות שלך?"

"תמיכה עדינה לא משפיעה עלייך. העובדות הקשות משפיעות עלייך. כלומר פעם הן היו משפיעות עלייך."

"אלוהים אדירים, את כזאת דרמטית! טוב, בסדר. אני אעשה את הדבר הזה."

זואי הניחה את שקית הזבל המלאה על גבי השקית המלאה השנייה שעל גבי פח הזבל המלא. "איזה דבר?"
 ביד אחת נופפתי באגרטל היין שלי. "אירוע החתימה על עותקים שלא רציתי להשתתף בו."

היא תופפה בציפורניה האדומות המבריקות על הארון שבאי הזעיר ובחנה אותי במבטה. "זאת התחלה טובה אבל אני אומרת לך כבר עכשיו – זה לא מספיק."

היא דחפה יד לתוך תיק המסמכים המבריק שלה, שלפה שתי תיקיות עבות והפילה אותן על משטח השיש, שהיה כמעט ריק עכשיו. "תקראי בבקשה."

נאנחתי. "אם סיימת להיכנס בי עכשיו, את רוצה אגרטל יין?"
 "לא הייתי מכניסה לפה שום דבר שנמצא בדירה הזאת גם אם פדרו פסקל היה מופיע פה עכשיו ומציע להאכיל אותי בכפית."

2

מכנסיים שעושים תחת מדהים

היוצא

"עטים?"

"יש," אמרה זואי וטפחה על המזוודה עם הגלגלים בשעה שצעדנו במהירות לכיוון אולם כנסים C של מלון הויט. איחרנו בגלל הניסיון הכושל שלי לסדר את השיער בתסרוקת מתוחכמת. שנאתי לאחר, במיוחד כשכבר הייתי מתוחה. זה היה האירוע הראשון שלי בהשתתפות סופרים נוספים וחששתי שמערכת העיכול שלי תמרוד בי.

התחמקנו מקבוצת נשים נרגשות שעל צווארן שרוכים והן לובשות טיי-שירטס שהן הכינו בעצמן, עליהן הצהרת אהבה לגיבורים שונים מהספרים. אף אחת מהן לא הרימה את מבטה כשחלפנו על פניהן.

"רגע. עטים רגילים או העטים המיוחדים שלי?" שאלתי.

"פעם אחת! רק פעם אחת באתי עם חבילת טושים ומאז אף פעם

לא נתת לי לשכוח את זה."

"לא ענית על השאלה שלי."

"כן, הבאתי את העטים המיוחדים שלך, חתיכת סנוכית של כלי

כתיבה," אמרה לי זואי.

"אה... אוקיי. כמה אנשים אמורים להגיע?" שאלתי וניסיתי לדלות

ממוחי מידע שקשור לחתימה על ספרים.

"שש מאות."

קפאתי על מקומי והקוקו שעשיתי רגע לפני שיצאתי מהבית קיפץ. "שש מאות? כלומר חמש מאות ועוד מאה?" פעם חתמתי למאתיים וחמישים קוראים אבל זה היה כשהספר הרביעי בסדרת "ספרינג גייט" יצא לאור – מה שהתברר כשיא הקריירה והביטחון העצמי שלי. חבל שהיקום לא מודיע לך כשאת נמצאת בשנים הכי טובות בחיים שלך.

זואי תפסה את הזרוע שלי וגררה אותי קדימה. "תראי איזה כישורים מתמטיים יש לך! את ממש סקסית כשאת מחשבת. תירדעי, לא כולם באו לראות אותך. המקום הזה מלא בסופרים צעירים ורלוונטים שמפרסמים ספרים, בניגוד אלייך." "אה, יופי, אני רואה ששוב לבשת היום את המכנסיים שמוציאים ממך את המרשעת."

"לא, אלה מכנסיים שעושים לי תחת מדהים." היא הסתובבה והצביעה על הישבן שלה. היא לא טעתה.

"התחת המדהים שלך עושה אותך מרשעת," אמרתי לה. "יש לנו ספרים, נכון?" "ההוצאה שלחה אותם הבוקר." "כמה עותקים?"

היא היססה לחצי שנייה יותר מדי. כששתי נשים מכירות שנים רבות לא צריך יותר מחצי שנייה כדי להבין. זינקתי ונעמדתי מולה והיא נתקלה בי. "אאוץ! כמה, זואי?" "חמישים."

הרגשתי את הגבות שלי מזנקות למעלה. שיט! הגבות שלי! הייתי צריכה לסדר אותן בפניצטה אבל עכשיו מאוחר מדי. "חמישים? חמש אפס?"

זואי הנידה בראשה והתלתלים שלה קיפצו בעצבנות. "ידעתי שאת תאבדי את זה."

"אני לא מאבדת את זה," התעקשתי בקול צווחני ומבוהל של דמות מהחבובות.

היא עקפה אותי והמשיכה ללכת. רצתי אחריה והתחלתי להתנשף אחרי שלושה מטרים. לעזאזל! מתי הייתה הפעם האחרונה שהייתי במכון כושר?

"להזכירך, את אישרת את ההגעה שלך ברגע האחרון," היא אמרה מעבר לכתפה.

"כן, אבל יש פה שש מאות אנשים! מה אם נמכור את כל העותקים בשעה הראשונה?"

"אז תוכלי לחתום על חלקי גוף ועל ילדים קטנים." היא נעזרה בתחת המדהים שלה כדי לפתוח דלת שעליה נכתב עובדים בלבד.

"אני לא רוצה לאכזב אף קורא." גם לא רציתי לחשוב על משמעות העובדה שהוצאה לאור מצליחה להשיג בשבילי רק מישים עותקים.

זואי נעצה בי מבט קודר.

"יופי. כבר אכזבתי קוראים בעבר ואני לא רוצה לעשות את זה שוב."

"אני שמחה לשמוע את זה."

אירוע החתימה התקיים באולם כנסים C – אולם רגיל של בית מלון עם שטיח מעוטר בדוגמת פלר דה ליס מוזהבת וקירות מחיצה ניתנים להזזה. שולחנות סופרים הקיפו את האולם וגם חצו אותו בשתי שורות ישרות.

"וואו, המקום הזה ענק!" סקרתי את האולם במבטי בשעה שהלכתי אחרי זואי.

פילסנו דרך בקהל הסופרים והעוזרים, שכמעט סיימו לסדר את השולחנות שלהם. כולם היו לבושים באלגנטיות, מה שגרם לי להרגיש עוד יותר מרושלת במכנסי הג'ינס, בסוודר הרפוי ובסניקס שלי משהרגשתי כשהסתכלתי במראה הבוקר. ראיתי קירות של בלונים וסרטים צבעוניים וכרזות עם אותיות בכל צבעי הקשת, שעליהם נכתבו משפטים כמו "גיבורי אלפא מרתקים" ו"לוהט מספיק כדי לחטוף כוויות".

"מתי כולם נהיו כל כך טובים בשיווק?" תהיתי בקול רם.

"יש פה לא מעט סופרים שהוציאו ספרים באופן עצמאי. הם ממשי

טובים במיתוג. כל השאר קורה בזכות הרשתות החברתיות. סקורול לייף חולל מהפכה בתחום השיווק של ספרים, אמרה זואי ונופפה לעבר אחד המוכרים שחלפנו על פני השולחן שלו.

"מה זה סקורול לייף?"

היא נאנחה. "לפעמים אין לי מושג מה לעשות איתך." הרגשתי כמו מישוי שמתעוררת מתרדמת חורף ארוכה. סרקתי את אולם הכנסים במבטי וחיפשתי פנים מוכרות, אבל לא ראיתי אף אחד שאני מכירה. כולם נראו כל כך... צעירים, כל כך אנרגטיים. האם אני הייתי הסופרת הוותיקה, העייפה והעצבנית היחידה פה?

"מה הקטע עם כל הגברים שלא לובשים חולצה?" שאלתי כשחלפנו על פני שולחן שמאחוריו עמדו לא אחד, אלא שני גברים עם ריבועים בבטן.

"דוגמני כריכות", הסבירה זואי, שעצרה את המזוודה מול שולחן שהיה רחוס בין סופרת של רומנים גותיים אפלים עם שיער שחור ארוך ומגניב בתסרוקת מנופחת, וסופרת צעירה של קומדיות רומנטיות שהייתה לבושה בתחושת של סנאית. הסנאית נופפה לי לשלום. נופפתי אליה בחזרה.

"וואו, אני לא מאמינה שפספסתי את כל השנים האלה." עוד דבר שקרה באשמתו של ג'ים, היא אמרה והעמידה את המזוודה מול השולחן הריק שלנו.

קפאתי על מקומי ולא הצלחתי אפילו לנשום. היא התכווצה. "סליחה, שכחתי. זה שאסור להזכיר את שמו." הנדתי בראשי גם כשהפה שלי התייבש והגרונ שלי נחנק. אפשר לחטוף אלרגיה רק מלשמוע את השם של מישוהו?

"זה בסדר. בואי נתחיל לעבוד." אני אזייף את המרץ ואת ההתלהבות שלא באמת הרגשתי.

בתוך דקות ספורות הספקנו להוציא את העותקים ואת המוצרים הממותגים, לסדר את כל העטים שלנו, להציב ליד השולחן כרזה עם גרסה יותר צעירה ופחות שחוקה שלי ולשתות את הקפה ואת הפפסי בטעם דובדבן שלנו.

"חמש דקות לפתיחת הדלתות," אמר קול שבקע מהרמקול.

הבהלה הייתה מיידית. "אלוהים, אני לא יודעת אם אני מסוגלת לעשות את זה. הוא תמיד אמר שבאירועים האלה אנשים תמיד מתנהגים כמו עדר במנוסה," אמרתי ותפסתי את השולחן בשתי ידיים.

"הוא גם אמר ש'רומנים רומנטיים הם זבל ארוטי שמיועד לקהל היעד הכי 'בסיסי' – אאוץ'! שיט!" זעקה זואי ושמטה את הסכין היפני. היא תפסה במפרק כף ידה השמאלית בשעה שדם ניגר מחתך שטחי באמה שלה.

"את הסוכנת שקרו לה הכי הרבה תאונות בהיסטוריה של הסוכנים," התלוננתי. דחפתי יד לתוך התיק שלי ושלפתי ערכת עזרה ראשונה קטנה שתמיד לקחתי איתי למקרה שזואי תתנהג כמו זואי ותתחיל לרמס.

"אאוץ'!" היא ייבבה כשניגבתי את החתך במגבון חיתוי.

"תפסיקי להיות כזאת תינוקת," אמרתי בחיבה בשעה שחבשתי את הפצע שלה. "לפחות טיפלנו בדימום הראשון לפני שהקוראים התחילו לעמוד פה בתור. את זוכרת איך דיממת על ארגז העותקים המוזמנים מראש בביוור קריק?"

"אני בוחרת להתעלם מהזיכרון הזה ולהזכיר לך שאת הייזל הארט, אפילו אם את לא מרגישה ככה. כתבת תשעה ספרים שקוראים אהבו מאוד –"

"זה ממש אופטימי." שלושת הספרים האחרונים שלי לא בדיוק היו רביימכר.

"תסתמי. את לא רואה את מה שאני רואה."

נאנחתי. "מה את רואה?"

"את הגיבורה של הסיפור שלך. את אומנם נמצאת בשפל המדרגה כרגע אבל זה רק אומר שבעוד פרק אחד את תאזרי אומץ ותקומי על הרגליים. את יכולה לעשות את זה, הייזל. את מוכנה לקאמבק."

באמת אהבתי גיבורות אמיצות שלא הולך להן בחיים. אבל לא הרגשתי כמו מישהי כזאת.

"כן, בטח. מה שתגיד, "נהמתי.

עד לא מזמן אני הייתי זאת שעשתה לזואי שיחות עירוד. אחרי ריבים עם ההורים שלה, חשבונות חשמל שהיא שכחה לשלם ופרידות מכוערות. עכשיו היוצרות התהפכו ואני זאת שהייתי צריכה שמישהו יגיד לי כל הזמן שאני אדם בוגר ומתפקד.

"זאת לא ממש התגובה שקיוויתי לה אבל אני אסתפק בזה. עכשיו שבי ואני אשים לך תחבושת אלסטית על המפרק כדי שלא תהרסי את גיד הפיקה בזמן שאת חותמת על חמישים עותקים ועל המצח של עשרות ילדים קטנים, "היא אמרה בעליזות. "הידע האנטומי הדל שלך מדאיג אותי."

"מזל שאני סוכנת, לא רופאת ידיים." היא קרעה רצועה כחולה של תחבושת אלסטית בעזרת שיניה.

"למקרה שהנושא הזה יעלה בדיון או בשעשועון בטלוויזיה, הפיקה היא עצם בברך."

"טוב לדעת." היא סיימה לחבוש את מפרק כף היד הימנית שלי ביסודיות.

ברמקול שוב נשמע קול. "אוקיי, גבירותי ורבותי, התכוננו. הדלתות ייפתחו בעוד שלוש, שתיים אחת!"

בלעתי כדורים נגד כאב ראש, כרגיל, זקפתי את כתפיי וניגבתי את כפות ידיי הלחות במכנסי הג'ינס שלי בשעה שהבטן שלי התהפכה במתח.

"התכונני לכאוס," אמרה זואי ומרחה חיוך על פניה.

"רוצה לשחק עוד סיבוב של איקס-עיגול?" שאלה זואי.

"אני לא יכולה עכשיו, אני מנקה את המשקפיים שלי," מלמלתי בכעס וניגבתי בתוקפנות את העדשות על הסוודר שלי.

לא הייתה שום שעטה. לא היינו צריכות את חטיפי החלבון שלנו. היה לי יותר משעה לאכול ארוחת צוהריים אחרי שהאירוע של הבוקר נגמר מוקדם מהצפוי. חתמתי על שלושה-עשר ספרים. שלושה מהם

היו בשביל שלושה קוראים צעירים ונחמדים שריחמו עליי כשהם ראו שאף אחד לא עומד בתור כדי לבקש הקדשה וניגשו אליי כדי להציג את עצמם.

לסנאית היו שנים-עשר קוראים שחיכו ללחוץ לה את הכפה. לסופרת הגותית מעברי השני היו חבלי קטיפה כדי שהתור הארוך שהשתרך מול השולחן שלה יתקדם בצורה מסודרת. הרגשתי חשופה ובלתי נראית בעת ובעונה אחת. "אם תמשיכי להפעיל כזה כוח את תשברי את העדשות," אמרה זואי.

"נו קדימה, תגידי את זה כבר. אני יודעת ששורפת לך הלשון." "קודם כול, זה רוחה וזה מזכיר לי את הפעם ההיא ששרפתי את הלשון כשאכלתי פיצה במסיבת הפיג'מות." "אמרתי לך לחכות שהיא תתקרב קצת," הזכרתי לה. "דבר שני, אני לא מתכוונת להגיד 'אמרתי לך' ולגרום ללקוחה להרגיש עוד יותר רע."

שמטתי את המשקפיים על השולחן. "לא עבר המון זמן. איך יכולתי להפוך מסופרת שהספרים שלה נכנסו לרשימת רבי-המכר של הניו יורק טיימס לדבר הזה בתוך שנה אחת? סיסי מקומבי מוציאה ספר חדש כל שנה וחצי והקוראים עדיין מתרגשים." זואי התקרבה אליי יותר מדי. הנחתי יד על המצח שלה ורחפתי אותה אחורה. "מה את עושה?"

"אני מנסה לברוק אם את רוצה לשמוע את האמת, או שאת רוצה לשמוע משהו שירגיע אותך." נאנחתי בקול. "טוב, בסדר. דברי." "קודם כול, לא עברה שנה מאז שספר שלך יצא לאור, עברו שנתיים."

גיחכתי. "אין מצב." "חתמת על החוזה לפני שנה, אבל לפני זה היית שקועה במאבק משפטי שנמשך שנתיים."

מצמצתי. האם באמת "איבדתי" שנתיים שלמות מחיי? "סיסי מקומבי פעילה ברשת. היא שולחת ניוזלטר כל חודש."

היא מדברת עם הקוראים שלה כל יום ברשתות החברתיות. היא לא מתייחסת בהתנשאות לאירועים שהיא עושה בין לבין היציאה לאור של הספרים שלה."

"מה זה אמור להביע?" שאלתי בכעס.

"בחנוות הספרים העצמאית הקטנה והמגניבה ההיא בוויסקונסין אהבו כל כך את הסדרה שלך שהם ערכו לכבודה מועדון קריאה שנמשך סוף שבוע שלם ואת סירבת להסכים לשיחת זום איתם אפילו שהם הודיעו לך על המפגש שמונה חודשים מראש."

"על מה את מדברת? ממש לא עשיתי דבר כזה!" עניתי בכעס. כשהייתי קטנה חנויות ספרים וספריות תמיד היו המקום הבטוח שלי. אהבתי מאוד לגמול להן על כל התמיכה. כלומר פעם אהבתי את זה.

"ג'ים אמר לי שאמרת בשום פנים ואופן לא, ושסירבת לשקול השתתפות בשום אירוע עם פחות מ – "זואי השתתקה כששתינו הבנו את האמת.

"ג'ים אמר לך, "חזרתי על דבריה ושיבחתי את עצמי על כך שהצלחתי לומר את השם שלו.

"שיט. סליחה, הייז. הייתי צריכה לדעת –"

"לא, זה בסדר גמור. אני הייתי צריכה לדעת, " אמרתי וניסיתי להכניס בחזרה לקופסה את כל הרגשות המכוערים. ידעתי איך להתמודד עם כל רגש בנפרד. אבל כשהם הסתבכו זה בזה ונוצר קשר מזה מסובך כמו בשרשראות של נוריות חג מולד לא ידעתי מה לעשות.

יכולתי להאשים כמה וכמה אנשים בכל הנוגע לקריירה שלי, אבל עמוק בפנים ידעתי שזאת אשמתי.

"הספר שלה גם קיבל עיבוד קולנועי, " אמרה זואי לבסוף.

"של מי?"

"של מקומבי."

"מה?!"

מספר זוגות עיניים ננעצו בנו.

"יכול להיות יותר טוב מהאירוע הזה?" צעקתי בעליזות מזויפת, כאילו שזה היה אמור להיות משפט שלם. זואי ואני חייכנו מאוזן לאוזן עד שכולם חזרו לענייניהם.

"עיבוד קולנועי? יש כבר אישור רשמי? ליהקו כבר שחקנים, או שהזכויות רק נרכשו?"

"הבחור החתיך מהתוכנית הזאת על השוטרים שאת אוהבת ישחק בו."

"אני ממש שמחה בשבילה," שיקרתי ללא בוש.

"כן, רואים." אמרה זואי.

התחרות שלי עם מחברת רבייהמכר המצליחה, שהייתה אחת הנשים הכי נחמדות בעולם, הייתה חד-צדדית, ופעם היא אפילו דרבנה אותי להשקיע מאמץ כדי שכל ספר שלי יהיה טוב יותר מקודמו. עכשיו התחשק לי רק לזחול מתחת לשולחן ולהיבלע בתוך השטיח של אולם הכנסים.

"וואו, אני ממש שמחה שאת עדיין פה!" אישה בגיל העמידה והבת המתבגרת שלה – ניחשתי כי גם לה היו אותם תלתלים קופצניים ושיניים תחתונות בולטות באופן חמור להפליא – רצו אל השולחן. לחייהן היו סמוקות והן חייכו מאוזן לאוזן. היה להן ארגז על גלגלים שראיתי משתתפים מנוסים יותר גוררים אחריהם, והוא היה מלא בספרים.

"חיכינו בתור של מריאן נורטון והייתי חייבת להצטלם עם דוגמן הכריכות המהמם של ריווה מקדאוול ואימא פחדה שהיא לא תספיק להגיע אלייך," הכריזה הבת.

"אני המעריצה הכי גדולה שלך. אני בטוחה שאומרים לך את זה כל הזמן," אמרה האימא והניחה תריסר ספרים של סופרים אחרים על השולחן.

"לא ממש," אמרתי בחיוך שנראה לי מגוחך.

"הינה הם." היא שלפה בתנועת ניצחון שני ספרים בלויים בכריכה רכה שאני כתבתי. "סדרת 'ספרינג גייט' עזרה לי להתמודד עם הטיפול באימא שלי במשך שנה ועם המוות שלה. כשהיא הייתה בהוספיס קראנו יחד את כל הסדרה, אפילו את החלקים הלוהטים. זאת הייתה

הבריחה ששתינו היינו צריכות והיא הובילה לשיחות הכי משמעותיות שהיו לנו כאימא ובת."

"זה מדהים. תודה," הצלחתי לומר לה. הגרון שלי נחנק מרוב הקלה, הערכה, אמפתיה, תקווה.
 "היא הייתה מאוד חשובה לי," היא אמרה.

"כשאימא גילתה שאני אוהבת רומנים רומנטיים היא אמרה לי לקרוא את כל הספרים שלך," אמרה הבת. הנזם באפה נצנץ מתחת למסגרת המשקפיים שלה. "אני חייבת להודות שדי הופתעתי לגלות שבספרים שאיתם היא התכרכלה במיטה כל סוף שבוע יש כל כך הרבה זיונים."

"אני אוהבת לכתוב את הזיונים," אמרתי במבוכה. אני ממש צריכה לעבוד על הסמול טוק שלי.

זואי תקעה לי מרפק בצלעות והתערכה בשיחה בנימוס. "אני זואי, הסוכנת של הייזל. נעים מאוד. אתן רוצות הקדשה בספרים שלכן?"
 הפנים של האימא קרנו. "זה יהיה מדהים! את יכולה לכתוב הקדשה לאנדריאה?"

הבת פערה את פיה בתדהמה. "אימא, אלה הספרים שלך."
 "אבל בזכותם נסיעות כאלה התאפשרו. אני ממש שמחה שאני יכולה לחלוק אותם איתך."

האימא הניחה את ידה על הספרים בשעה שאני הסרתי את מכסה העט שלי. "את יכולה לכתוב הקדשה לאנדריאה ולג'ני?" היא שאלה.
 "ואז הם יהיו הספרים שלנו."
 "בטח," אמרתי.

האימא והבת רכנו על השולחן כדי להסתכל עליי חותמת.
 "אז מתי יוצא הספר הבא שלך?" שאלה אנדריאה.
 "אין חדשות ממך כבר הרבה זמן. את בטח עובדת על משהו גדול, נכון?" הוסיפה ג'ני בהתרגשות. "זה הולך להיות עוד ספר בסדרת 'ספרינג גייט', או שאת כותבת משהו שונה לגמרי?"
 "ואיך את כותבת על רומנטיקה בעיירה קטנה אם את גרה בעיר גדולה?" שאלה אנדריאה.

"אה... אני עושה תחקיר."

"ספרינג גייט' מבוססת על עיירה אמיתית?" תהתה ג'ני. "כי אם כן, אנחנו נוסעות לשם בשנה הבאה לפני שאנדריאה מתחילה ללמוד בקולג'."

"היי, תתקברו ואני אצלם אתכן עם הייזל," אמרה זואי.

"רעיון מעולה!" אמרתי בנימה נואשת.

פנו את המקום

היזל

הטלפון של זואי צלצל ללא הרף אבל היא לא מצאה אותו – שוב – אז התרכזנו בלארוז את כל הדברים שלנו. האירוע נגמר רשמית, אפילו שעדיין היו שלושה או ארבעה סופרים עם תורים ארוכים של קוראים נלהבים.

"בחיים לא הרגשתי כל כך לא רלוונטית כמו שהרגשתי היום."

זואי הנהנה. "יופי."

"יופי?"

היא העיפה תלתל מהפנים שלה. "כן, כי אני מכירה אותך, הייזל הארט. אני מכירה אותך מכיתה ג'. בכל פעם שמישהו מפקפק בך את ישר עוברת מאפס למאה."

החיוך שלי נראה די עלוב, אבל בכל זאת חייכתי. "את כזאת הזויה."

"לכן את אוהבת אותי. עכשיו תקשיבי לי. כל מה שאת צריכה זה רק ספר טוב אחד שיהפוך את כל הקוראים היפים האלה לג'ני ואנדריאה. את סופרת מעולה עם סיפורים מדהימים. ומי יודע, אולי גם את תמצאי את הסוף הטוב שלך."

נאנחתי. זאת הייתה הבעיה. חשבתי שכבר מצאתי את הסוף הטוב שלי והוא התפוצץ לי בפרצוף. ידעתי שבאהבה לא מקבלים כמות בלתי מוגבלת של הזדמנויות. לכן קוראים לזה "האחד".

זואי פתחה את הכיס הקדמי של המזוודה ודחפה לתוכו את אוסף העטים שלי, שבקושי נגעתי בהם. "אה, הינה אתה, חתיכת מכשיר מחורבן," היא אמרה ושלפה את הטלפון שלה מהכיס.

הנדתי בראשי. "את אסון מהלך."

"אבל אני האסון המהלך שלך. עכשיו בואי נלך לשתות משהו."

"מה דעתך שנשתה הרבה?" אמרתי.

"מעולה."

עשינו את דרכנו אל הדלת וביקשנו סליחה בשעה שפילסנו לנו דרך בין האנשים שעמדו באחד התורים הארוכים. הרמתי את מבטי וראיתי את הבעת הבהלה על פניה היפות של הסופרת, שסרקה במבטה את כמות האנשים.

הטלפון של זואי שוב צלצל. "זה הבוס שלי. אני צריכה לענות."

"תני לי את המזוודה, אחרת את תתחילי להסתובב פה ותשכחי אותה באיזה מקום," אמרתי ולקחתי ממנה את המזוודה.

"פעם אחת! טוב, בסדר. ארבע פעמים."

סימנתי לה ללכת.

"לורנס, למה אני זוכה לשמוע ממך ביום שבת?" זואי ענתה לשיחה וצעדה לכיוון הדלת.

עצרתי שוב וסובבתי את הראש שלי אל הסופרת. חמישים אנשים עדיין חיכו בתור והיא נראתה מותשת. התלבטתי כמעט דקה שלמה ואז פשפשתי במזוודה עד שמצאתי את מה שחיפשתי. ניגשתי אל השולחן, שלידו עמדה סדרנית עייפה והרימה את ידיה. "סליחה, את צריכה לחכות לתורך כמו כל הקוראים האחרים."

"אני סופרת. יש לי משהו בשביל –" הסתכלתי על השלט.

"סטורמי גארוזה."

"תעשי את זה מהר. אנחנו גם ככה נפסיד את ההאפי האוור, אלא אם כן המנופאווה שלי תגמור אותי עם גלי חום," היא אמרה ומחתה את מצחה בגב ידה.

"הינה משהו קטן בשבילך," הושטתי לאישה חטיף חלבון ומשקה

אנגריה.

"את פשוט מלאך!" היא לחשה ואז קרעה את עטיפת החטיף באלומות נואשת.

התנצלותי בפני הקוראים שעמדו בראש התור ונכנסתי מאחורי השולחן.

"היי, אני הייזל," אמרתי לסטורמי. "חשבתי שאולי את רוצה לשתות משהו." הושטתי לה עוד משקה אנרגיה והנחתי את הבקבוק על השולחן שלפניי.

סטורמי הסתכלה עליו ונראתה כאילו שהיא עומדת לפרוץ בבכי. היא הייתה יפה, עגלגלה וצעירה מאוד עם שיער שחור גלי. "תודה," היא אמרה בקול צרוד.

"תשתי," פקדתי עליה. "הולך לך מצוין. כמעט סיימת וכולם ממש שמחים לראות אותך."

"הפרצוף שלי כואב מרוב חיוכים ונראה לי שהיד שלי עומדת לנשור," היא הורתה.

"יש לי משהו גם לזה," אמרתי והחלקתי את הצידנית הקטנה על המפה הסגולה היפה שעליה התנוסס הלוגו שלה.

"זה אלכוהול? בבקשה תגירי לי שזה אלכוהול!" התחננה סטורמי. "זה משהו יותר שווה," הבטחתי לה. "זאת כפפת קירור. אחרי שתסיימי לחתום פשוט תכניסי לתוכה את היד והיא תעזור להוריד את הנפיחות. חוץ מזה היא גם תקרר את המשקה שלך בזמן שאת מחזיקה אותו."

"את מדהימה," היא אמרה.

נופפתי במבוכה ויצאתי מאחורי השולחן עם המזוודה שלי. זה נראה לי כמו מעשה סמלי של העברת המקל למישהי אחרת. הספורטאית הזקנה שמעבירה את המקל למישהי צעירה עם שרירים חזקים יותר. שמחתי לעזור, אבל היה בי גם חלק שבקושי זיהיתי, שלא היה מוכן לוותר בנימוס.

מצאתי את זואי ברחבה המוגבהת, נשענת על מעקה הזכוכית ומשקיפה למטה, על המזרקה שבלובי. היא עדיין החזיקה את הטלפון שלה בידה.

"אני צריכה לשתות משהו," אמרתי. "ואת?"

"כן," היא אמרה בקול צרוד להפליא.
"מה קרה? נכנסה לפה יונה?" הפחד של זואי מציפורים תמיד
שעשע אותי.
היא הרימה אליי את מבטה ודמעות מילאו את עיניה הירוקות.
"לא. הרגע פיטרו אותי."

"מתברר שהיום הייתי אמורה להשגיח על ארל ויגנס," אמרה זואי
ובהתה במשקה שלה בהבעה קודרת. היא ביקשה מהברמן להגיש לה
את המשקה שיש בו הכי הרבה אלכוהול והוא הגיש לה כוס בגודל
חבית של לונג איילנד אייסד טי.

"המיוזוגן שכותב ספרי אימה ותמיד אומר את הדבר הלא נכון
בראיונות בשידור חי?" שאלתי וערבבתי את הוודקה סודה עם פלח
הליים שהזמנתי.

"כן. הוא אחד הלקוחות הכי גדולים של הסוכנות. נקבע לו ריאיון
עם הניו יורקר אבל הסוכנת שלו הייתה ביריד ספרים בגרמניה.
חשבתי שזה יקרה בסוף השבוע הבא. כתבתי את זה בתאריך הלא נכון
בלוח השנה."

"אוי, זו." הטעויות של האישה הזאת בנוגע לתאריכים היו אגדיות.
"אז הוא הלך לריאיון לבר ואמר משהו טיפשי," היא המשיכה.
"הם לא יכולים לפטר אותך בגלל משהו שסופר של מישחי אחרת
עשה!" אמרתי בכעס.

זואי שילבה את ידיה על הבר והשעינה עליהן את סנטרה. "הם
יכולים, וזה מה שהם עשו. לורנס אמר שזה היה הקש ששבר את גב
הגמל."

הושטתי יד ופרעתי את התלתלים שלה בחיבה. "מה את מתכוונת
לעשות?"

"לשתות. הרבה," היא אמרה לבר.
"תני לי לתמוך כך בשעת צרה." סימנתי לברמן להגיש לנו עוד
סיבוב.

"עבדתי ממש קשה אבל אני כל הזמן מפשלת. כל שאר המבוגרים בעולם יודעים להשתמש באפליקציית לוח שנה. עכשיו הסוכנות מנסה לצמצם נזקים ו... אוי אלוהים! יש לי בחוזה סעיף אי־תחרות!" היא יללה. "אני לא יכולה לקחת את הלקוחות שלי איתי אפילו אם הם מוכנים להתעלם מהרשלנות החמורה שלי."

אוי לא.

ידעתי שהיא ספגה ביקורת בעבודה במהלך הגירושים אבל לי היו סיבות משלי לשקוע ברחמים עצמיים ולא ממש חשבתי על אנשים אחרים. זוהי הייתה היחידה שתמכה בי ודחפה אותי. ועכשיו פיטרו אותה כי היא באה לתמוך בי כשהייתי צריכה אותה. תפסתי בידה. "אני יודעת שזה לא אומר כלום עכשיו אבל אני פה בשבילך. והעובדה שלא כתבתי ספר המון זמן לא אומרת שאני מוכנה לפרוש מהמרוץ, או מה שזה לא יהיה שעושים עם סוסים זקנים."

"עושים מהם דבק."

"איכס! אני לא אתן לאף אחד לעשות ממני דבק בלי מאבק. וגם לא. אנחנו נעבור את זה ביחד. ואז אנחנו נסתכל על הפרצופים הזוחחים והמטומטמים שלהם ונשווין בהצלחה שלנו." זוהי הסתכלה עליי בעיניים דומעות וחייכה חיוך לא משכנע בכלל. היא לא האמינה לי. הבנתי אותה. אפילו אני לא הייתי בטוחה שאני מאמינה לעצמי.

"תודה, הייז", היא אמרה ואז השפתיים שלה מצאו את הקש והיא שתתה עד שקוביות הקרח קרקשו בכוס שלה.

נשענתי ברגליים כושלות על קיר המעלית בבניין שלי. התקשיתי לעמוד לא כי שתיתי ארבע כוסות של וודקה סודה, אלא בגלל המציאות.

השעה הייתה בקושי שש בערב ביום שבת וכבר התחשק לי להיכנס למיטה לעשרים וארבע השעות הקרובות. הידיים והרגליים שלי היו

כבודות וראשי היה מסוחרר. למה החיים כל כך קשים ודורשים כל כך הרבה אנרגיה?

לחצתי על כפתור הקומה שלי ושלפתי את הטלפון כדי שתהיה לי הסחת דעת מהקריירה הכושלת שלי ומרגשות האשם שתקפו אותי על מה שקרה לזואי.

איפה כל הסרטונים של גברים בגיל העמידה שמקבלים במתנה גורי כלבים כשאני צריכה אותם?

ההתרעות על שיחות שלא נענו משכו את תשומת ליבי ופלטתי אנחה בשפתיים קפוצות. זה לא שהיום שלי יכול להיות יותר גרוע. הקשבתי להודעה הקולית האחרונה שהתקבלה.

"מיס הארט, מדברת רייצ'ל לארסון, עורכת דין ממשרד בראון והארדוויק. אני מתקשרת כדי לדבר על תנאי הסכם הגירושים שלך, במיוחד על הסכמתך לפנות את הדירה של הלקוח שלי. על פי הרישום שלי קיבלת את המסמכים בחודש שעבר. אני חייבת לדבר איתך –" עצרתי את ההודעה וקולה הרשמי של רייצ'ל לארסון, עורכת דין, נקטע בפתאומיות כי לא הייתי בטוחה שאצליח להקשיב לשאר המשפט.

דלתות המעלית נפתחו בקומה שלי ואני יצאתי ממנה, מטושטשת, אל מסדרון שפעם נראה לי מטופח והיום בעיקר נראה לי מיושן. זכרתי במעומעם שחתמתי על משהו כדי לקבל איזו חבילה, אבל זה היה אחרי ששתיתי בקבוק יין שלם תוך כדי בינג' של "קוגר טאון".

מוזיקה וצחוק בקעו מדירה סמוכה, שבה גר זוג בשנות החמישים לחייו. לא זכרתי את השמות שלהם אבל הם אירחו אנשים לארוחה מדי חודש. רק אחרי שלוש שנים הבנתי שהאורחים היו שכנים אחרים בקומה. אנחנו אף פעם לא הוזמנו.

ג'ים אמר שהסיבה היא שרובם היו אנשים עלובים שמתעניינים בספורט ולא היו מזהים קברנה גם אם הוא היה מחטיף להם אגרוף בחך.

אני ניחשתי שבגלל דעות כאלה הם אף פעם לא הזמינו אותנו. אחרי שנאבקתי להוציא את המפתחות מהתיק פתחתי את דלת הכניסה בדחיפת כתף ומיהרתי להיכנס הביתה. שמטתי את הדברים

על רצפת הסלון ופצחתי בחיפוש זריז ומבולגן של הניירת על שולחן הקפה. מצאתי את המעטפה עם הלוגו של בראון והארדוויק ופתחתי אותה.

"שיט." רפרפתי על פני השורה הראשונה של המסמך המשפטי העבה. "שיט. שיט. שיט!"

זה לא ששכחתי שעשיתי את הצעד האולטימטיבי כדי להתחמק מעימות – הבטחתי לעזוב את הדירה שנה אחרי שהדיו יבש על מסמכי הגירושים – אלא שפשוט בחרתי להתעלם מהעובדה הזאת באופן זמני כי הייתי בטוחה שאצליח לחלץ את עצמי מהמצב הזה ואספיק לטפל בבלגן הרבה לפני שיהיה מאוחר מדי.

"... מוכרחת לפנות את הנכס עד חמישה-עשר באוגוסט."

"חמישה-עשר באוגוסט? כלומר בעוד חמישה ימים? לא, לא, לא! זה לא קורה!"

זינקתי לעבר התיק שלי ושלפתי שוב את הטלפון שלי. ביצעתי שיחה. "כן, סליחה על ההטרדה בסוף השבוע אבל אני צריכה לדבר עם רייצ'ל... משהו. מדברת הייזל הארט," השתדלתי לא להוציא את כל הבהלה והתסכול שלי על המוקדן של שירות ההודעות של סוף השבוע.

"קיבלתי הוראה להעביר אותך ישירות למיס לארסון. חוץ מזה, אימא שלי היא מעריצה ענקית, מיס הארט. פעם היא הייתה קוראת את הספרים שלך כל הזמן," הוא אמר בעליזות, כאילו שהחברה שלו לא מנסה להפוך אותי לחסרת בית.

"תודה," אמרתי ביובש.

הסתובבתי בבית בעצבנות וכרסמתי את ציפורן האגודל שלי לצלילי הג'אז של מוזיקת ההמתנה.

"מיס הארט, כמה נחמד שטרחת לחזור אליי." נדמה היה שרייצ'ל "גנבת הבתים" לארסון נמצאת בעיצומה של תחרות ספורט במקום סגור.

"את מקבלת תוספת תשלום על ציניות?" שאלתי בכעס.

"מיס הארט", היא ענתה בנימה שאמרה "יש לי מאגר בלתי נדלה של סבלנות כשאני מדברת עם מוזרים כמוך". "אני מבינה שעוברת עלייך תקופה קשה אבל הלקוח והחברה שלי נתנו לך הרבה זמן להתכונן."

"להתכונן למה, לזה שתזרק אותי מהבית שלי?"

"מבחינה טכנית זה הבית של בעלך לשעבר."

הנדתי בראשי בפראות. "לא. לא! הוא כתב את השם שלי על שטר הבעלות כשהתחתנו."

"אני חוזרת, מיס הארט: לפי הניירת שלנו הוא כתב את השם שלך על המשכנתה, לא על השטר."

"מה זה משנה?" שאלתי בכעס ומעדתי על ערמת ספרים שכבר הייתי צריכה להחזיר לספרייה.

"זה מעניק לך חצי מהבעלות על החוב, לא על הנכס."

"למה? למה? כאילו, למה שמישהו שטוען שהוא אוהב מישהי יעשה את זה?"

"העבודה שלי היא לא לשאול מה המניעים של הלקוח." שמעתי שריקה מעברו השני של הקו ואז אנחה של קהל צופים.

"צפיתי ב-'Suits' שלוש פעמים מההתחלה ועד הסוף ושם הם אומרים שמניע הוא דבר די חשוב," אמרתי.

"מיס הארט, הזמן להיאבק בזה כבר עבר. את מוזמנת לדבר על זה עם עורך הדין שלך אבל בשלב הזה את תצטרכי לעשות את השיחה מדירה אחרת."

"למען טיפת השפיות האחרונה שלי, תקראי לי הייזל! מה אם אני אקנה אותה?"

"הייזל," היא אמרה, "זאת בהחלט אפשרות, אבל אני לא מכירה את המצב הפיננסי שלך. אני מציעה לך להתייעץ עם עורך הדין שלך. אבל גם אם תחליטי לעשות את זה, את עדיין צריכה לפנות את הדירה עד יום חמישי בערב."

"ולאן אני אמורה ללכת?" צייצתי.

"אני בטוחה שיש לך חברים או קרובי משפחה שישמחו לארח אותך עד שתחליטי מה לעשות. או שאולי עכשיו הגיע הזמן להתחיל

מחדש במקום אחר, "אמרה רייצ'ל בנימה קלה של התנשאות, שרק אישה חשובה מאוד שיש לה עיסוקים חשובים מאוד יכולה להשתמש בה.

גיחכתי בקול.

התחלה חדשה? איזו מן בדיחה זאת? הייתי ניו יורקית כל חיי. אף פעם לא גרתי במקום אחר. אפילו לא בלונג איילנד. הייתי תושבת מנהטן שגלגלה את עיניה בכל פעם שאחד הקולגות שלה אמר שהוא עובר לגור בבית עם חצר מחוץ לעיר. מי בכלל רוצה לכסח דשא כשאפשר ליהנות משופינג בחנויות יוקרה, או ממסעדה אתיופית זוכת כוכב מישלן במרחק הליכה קצרה מהבית?

ניו יורק הייתה הבית היחיד שהכרתי. נולדתי פה, ועד לפני שבע דקות הנחתי שגם אמות פה.

"אני שמחה שהצלחנו לדבר, סוף כל סוף. אני מצפה למציאת פתרון מניח את הדעת. בבקשה אל תהססי להתקשר למשרד שלי אם יש לך עוד שאלות בנוגע להסכם שלך," אמרה רייצ'ל ואז ניתקה את השיחה.

"הלוי? הלוי?" אמרתי בקול דרמטי וכועס על רקע צליל הניתוק. זרקתי את הטלפון על הניירת והתחלתי להסתובב בבית בעצבנות. הייתה לי עורכת דין לחוזים. אבל תחום המומחיות שלה הוא חווי הוצאה לאור, לא פתירת בעיות בחיים האישיים. ועורכת הדין שלי לענייני גירושים הייתה מזועזעת כל כך מהצורך הבלתי נשלט שלי להרים ידיים שהייתי די בטוחה שהיא תסרב לדבר איתי. הייתי צריכה להקשיב לה. הייתי צריכה להשקיע יותר מאמצים במאבק. מה חשבתי לעצמי? תמיד הייתי הבחורה הנחמדה. תמיד פחדתי לעשות רעש. הייתי צריכה לכל הפחות לבלוע את הגאווה, להתקשר לאימא שלי ולהתחנן לעצה מניסיונה. אבל אני פשוט הרמתי ידיים וזה עלה לי ביוקר.

"אתה היית אמור להיות האחד!" מלמלתי בקול רם, למקרה שהרוח של בעלים לשעבר מהעבר מסתתרת באיזו פינה פה. שפשפתי את הפנים שלי בידיי והמשכתי להסתובב בעצבנות. אף אחד מהגיבורים שלי בחיים לא היה עושה את זה לגיבורות. אבל ג'ים לא היה גיבור,

ואני לא הייתי גיבורה אמיצה. הייתי גרושה מדוכאת ודפוקה והייתי זקוקה לפתרון.

עבר הרבה זמן מאז שהייתי צריכה למצוא פתרון יצירתי לבעיה כלשהי – בדיונית או אמיתית. הרגשתי כאילו שאני מרדשדת בתוך שלולית של דבק נגרים.

אוי אלוהים. האם דבק נגרים עשוי מסוסים זקנים? האם הסוס הראשון שעשו ממנו דבק היה שייך לאיזה נגר? התנערתי מהמחשבה הזאת. "תתרכזי, הייזל. תחשבי. מה פותר את כל הבעיות?"

יין? לא. משפחה? ממש לא. קפאתי על מקומי. "כסף." מצאתי את הלפטופ שלי ולקחתי אותו אל הדלפק במטבח. הייתי מתוחה מכדי לשבת. נדרשו לי שלושה ניסיונות עד שנזכרתי לבסוף בסיסמה לחשבון ההשקעות שלי ונכנסתי אליו. "אוקיי, זה לא נורא, אבל זה גם לא סכום שאפשר לקנות איתו דירה במנהטן," אמרתי בשעה שהסתכלתי על היתרה. בגלל חשבונות שמשולמים בהוראת קבע, משכורות לא סדירות והצער, הבושה והעייפות שהשתלטו עליי הזנחתי הכול, כולל בדיקת מצבי הפיננסי. לא קיבלתי מקדמות על ספרים חדשים כי התעלמתי בגסות מהדדליינים שלי וגם התמלוגים היו נמוכים, ככל הנראה. משמעותית. מזל שידעתי איך להרים דמויות בדיוניות מהקרשים. הייתי צריכה רק לחשוב כמו גיבורה.

היפהפייה המפונפנת עוזבת את העיר

היוזם

כעבור שעותיים נשכבתי על השטיח בסלון. העיניים שלי היו יבשות כמו מדבר סהרה. רוחי הייתה שבורה. וכאב לי הגב כאילו שמורים, החמור מ"ספרינג גייט", בעט לי בכליות.

התקשרתי לשלושה משרדי עורכי דין אבל זה היה יום שבת בערב ואף אחד לא ענה. ואז התחלתי לעשות מחקר בענייני נדל"ן וגיליתי ששתי יחידות דיור בבניין שלי נמכרו בשנה האחרונה תמורת סכום גבוה פי שלושה מהיתרה בחשבון שלי. עשיתי חישוב משכנתה בשלושה מחשבונים שונים לפני שהתחלתי להפנים את המצב.

אלא אם אכיר מחר מיליארדר חתיך, אין שום סיכוי שאוכל להישאר בדירה הזאת.

הרמתי את ידי אל שולחן הקפה וגיששתי אחר הטלפון שלי אבל במקום למצוא אותו הפלתי כמה ניירות מהשולחן. הם צנחו למטה ונחתו על הפרצוף שלי.

"היי, יקום! אם אתה מנסה לחנוק אותי, תצטרך עוד נייר!" צעקתי למי שזה לא יהיה שמנסה להתנכל לי.

פרצי צחוק ומילות פרידה נשמעו במסדרון כשהאורחים מארוחת הערב התפזרו.

האם השכנים שלי יצטערו לשמוע שנחנקתי תחת ערמות של ניירת מטרים בודדים מדירות שלושת החדרים היוקרתיים שלהם?

שקלתי להמשיך לשכב שם עד הבוקר אבל אז נזכרתי שמאז ומתמיד פחדתי לקבל חתך בעין מרף נייר.

הזזתי את הניירות מהפנים שלי בעדינות והזדקפתי. זאת הייתה אחת התיקיות שזואי השאירה לי.

פתחתי את התיקיה ומצאתי צילומים של כתבות ודפי מחברת. זאת הייתה תיקיית הרעיונות שלי, ששכחתי מקיומה.

פעם אהבתי לפתח עם זואי רעיונות לסיפורים תוך כדי שתיית יין מכוסות אמיתיות.

פעם הייתי צוחקת ומתקלחת באופן קבוע. טוב, המקלחות לא ממש היו קבועות. סופרים הם אנשים שנוטים להזניח את עצמם, דבר שמאפשר להם להפנות את כל האנרגיה שלהם לדמויות בדיוניות עם ריח גוף טוב משלהם.

עלעלתי בדפים הראשונים. היו שם כתבות ישנות על תורמי איברים, אימוץ ותינוקות עם שתל שבלול ששומעים לראשונה את הקול של הוריהם. מצאתי פתקים שעליהם נכתבו בכתב יד פנינים כמו "הגיבורה משהקת בכל פעם שהיא משקרת", ו"הגיבור, מעצב רהיטים, בונה מיטה שעליה הוא מזיין את הגיבורה".

תופפתי באצבעותיי וחיכיתי אבל שום דבר לא קרה. שום מחשבה יצירתית לא הבזיקה במוחי. אפילו לא איזה 'מה אם?' "מעצבן!" הכרזתי.

חפרתי עמוק יותר ושלפתי כתבה ישנה מעיתון של פנסילבניה.

תושבי עיירה קטנה מאחדים כוחות כדי להציל את ביתה של תושבת קשישה

בעיירה הקטנה והשקטה סטורי לייק שבפנסילבניה חיה קהילה מלוכדת. כשתושבת העיירה, דורותיאה וילקס, מצאה דליפה בצנרת הביוב במרתף ביתה ההיסטורי, שבו היא מתגוררת כבר ארבעים שנה, היא ידעה שהיא לא יכולה לשלם על התיקון הדרוש. מאז שאיבדה את בת זוגה לפני חמש שנים וילקס בת התשעים ושלוש, מהנדסת בגמלאות, אומרת שמצבה הכלכלי היה קשה.

התחזוקה של בית הארט – בית מפואר בסגנון הקיסרות הצרפתית השנייה שנבנה בשנות השישים של המאה התשע־עשרה – הלכה ונעשתה יקרה. כשהיא שכרה את שירותיהם של האחים בישופ – קבלני שיפוצים מקומיים – כדי לאמוד את הנזק ולתת לה הצעת מחיר היא הזהירה אותם מראש שהתקציב שלה מוגבל, אבל זה לא הדאג אותם. האחים הגיעו לביתה של וילקס, בחנו אותו והחליטו לעשות את כל העבודה בחינם. 'זה פשוט מה שאנחנו עושים פה, וזהו', אמר קמפבל בישופ בקצרה בריאיון טלפוני לפני שנתן לאחיו להשיב לשאר השאלות.

הייתה שם תמונה מטושטשת של דורותיאה וילקס עומדת בחיך במרפסת הקדמית של ביתה המפואר. האחים בישופ עמדו מתחתיה, בחצר. על פי הכיתוב קמפבל בישופ היה הגבר השרירי והמהמם ביופיו (ככל הנראה) שהזעיף פנים בשעה שהאחרים חייכו. הזדקפתי.

גיבור זעוף וטוב לב מעיירה קטנה שמתעצבן בכל פעם שמישהו מעז להודות לו על עזרתו. זה בדיוק הסגנון של הייזל הארט. הסגנון של הייזל הארט לפני שהיא הכירה את ג'ים. מעולה. עכשיו אני רק צריכה גיבורה, סיבה שמונעת מהם להיות ביחד ועלילה שלמה שמחברת בין כל הדברים. אה, וגם אחד מהסופים הטובים האלה שאני כבר לא מאמינה שקיימים, כאלה שבהם הם חיים באושר ובעושר עד עצם היום הזה. ולכתוב את הכול בתוך פחות מחמישה ימים.

"קלי קלות בטעם תות!" עכשיו תהיתי אם במאפייה ברחוב 28 שתמיד פתוחה עד שעה מאוחרת יש קפקייקס בטעם תות. "תפסיקי לחשוב על קפקייקס ותתחילי לחשוב על אפשרויות דוור!" פקדתי על עצמי וחזרתי אל הכתבה. "השכנים שלי הצילו אותי!" הכריזה וילקס.

דמינתי לעצמי סצנה: גיבורה דומה לי מטיילת ברחוב ראשי מתוך להחריד ומנופפת לאנשים שקראו בשמי ובירכו אותי לשלום. אוויר צח. ירידים בעיירה. שטח אחסון בארון. אנשים שמטיילים עם

הכלבים שלהם והולכים לאכול גלידה אחרי משחק פוטבול של בית הספר התיכון.

ראיתי בדמיוני את קמפבל בישוף עושה משהו גברי עם נסורת וחגורת כלים לבית גדול בשעה שאני עומדת על מפתן הדלת ומסתכלת עליו. הוא הסתובב וניגב את מצחו בשולי הטיי־שירט שלו, ואני ראיתי מקרוב את שרירי הבטן הגבריים שלו.

בחורה מהעיר הגדולה מתחילה חיים חדשים בעיירה קטנה, מוצאת השראה ומגלה את עצמה.

העיניים שלי נפקחו לרווחה כאילו שהזרקתי עשרה ליטרים של פפסי דוברבן היישר לתוך הוורידים שלי.

האצבעות שלי התחממו ועקצצו כאילו שהן רוצות להקליר משהו. מילים!

חגורת הכלים הייתה תלויה בזווית נמוכה על מכנסי ג'ינס עתיקים בשעה שהוא שלף פטיש. הנעליים הגבוהות החבוטות שלו נשמעו כבדות, נחושות על רצפת העץ כשהוא התקרב. היא לא הייתה מוכנה להיחשף מקרוב למפגן כזה של טסטוסטרון.

זינקתי במהירות לעבר הלפטופ ועוד ניירות נחתו על הרצפה. זה היה משהו שתמיד הרתיח את ג'ים: כשעלו במוחי סצנות, הייתי שוכחת מכל דבר אחר.

שכחתי לגמרי מזה שאני עומדת לאבד את הדירה, את העבודה ואת הסוכנת שלי בשעה שמילים – הללויה! מילים! – זרמו על המסך ויצרו טיוטה גסה של הערות ושאלות:

מה נמצא בתווך שבין גוף קצת מרופד לבין גוף אלוהי?
יש סכנה שייתקעו להם שבבי עץ בתחת אם הם עושים
סקס באתר בנייה?

שבבי עץ שנתקעים באזורים ארוגניים זה מצחיק?
האם היא צריכה ללבוש שמלת קיץ לגישה נוחה, או
מכנסונים כדי לתת לבעירה שביניהם זמן להתפתח?

"תודה שבאת," אמרה הגיבורה, שנשמעה סקסית בטירוף
בראש שלי.
"זה פשוט מה שאנחנו עושים פה," הוא אמר בזעף.

כשהאצבעות שלי הפסיקו לזוז גללתי לתחילת הקובץ בהיסוס.
הזדקפתי. לא הכול פה היה נורא. זה היה... משהו.
השפלתי את מבטי אל הכתבה שעל הרצפה ותופפתי באצבעותיי
על שפתיי. אם כתבה ישנה יכלה לגרום לי להתחיל לכתוב טיוטה
גסה מאוד, מה השראה אמיתית תוכל לתת לי? "ארבעה חדרי שינה,
ארבעה חדרי אמבטיה, חדר עבודה ייחודי, חצר מגודרת, מטבח מרווח
ומקסים, שתי חניות מקורות, חדר כביסה מרווח, ארונות גדולים,"
קראתי במודעה. "ברחוב הראשי, קרוב מאוד לכיכר העיר."
נשאבתי לתוך עולם הנדל"ן. ליתר דיוק, נשאבתי לתוך עולם
הנדל"ן של סטורי לייק. זה רק לצורך מחקר, אמרתי לעצמי, עד
שהבנתי שהנכס שעליו קראתי במודעה המקוונת היה בית הארט,
הבית מהכתבה. הסתכלתי בגלריית התמונות שבמודעה בפעם
התשיעית.

"אוי אלוהים! אני יכולה לשים שולחן כתיבה בצריח ולהפוך את
הספרייה לחדר העבודה שלי," אמרתי לחשכה ששררה מעבר למסך
שלי. ישבתי בשיכול רגליים במשך שעות ולא הרגשתי אותן יותר.
אבל הייתי ערנית לגמרי. ידעתי בדיוק מה המרחק בין סטורי לייק
לבין הדירה שבקרוב אצטרך לעזוב במנהטן. ידעתי גם שיש חנות
מכולת ובר במרחק הליכה מהבית השלו בסגנון הקיסרות הצרפתית,
במגרש פינתי מטופח.

"הנכס מגיע עם מושב בלתי ניתן להעברה במועצת העיריה,"
קראתי בשקט.

אף פעם לא הייתי מעורבת בשום דבר. כל חיי תמיד הייתי
משקיפה מהצד. זה היה מעולה לקריירת הכתיבה שלי וזאת הייתה
סטירה לפרצוף כשהחיים שלי נעצרו בחריקת בלמים.

קנו אותו עכשיו.

הכפתור האדום בתחתית המודעה פלרטט עם העיניים שלי.

בעבר, כשכתבתי ספרים, עלו לי רעיונות מטורפים: פעם אחת הפסקתי להקליד באמצע משפט והלכתי לעשות צניחה חופשית לצורכי מחקר. ופעם אחת הצטרפתי לסיור בניידת עם שוטר מעיירה קטנה בניו ג'רזי ובסופו מצאתי את עצמי מפקידה דמי ערבות בעבור האיש העצור כי הוא נראה כמו בחור נחמד שפשוט הסתבך במשהו לא טוב.

אבל הרעיון הזה נראה כאילו הוא עלול להיות הטיפשי מכולם. הקפתי את הכפתור האדום הגדול עם העכבר שלי רק כדי לראות אם היקום ישלח לי איזה סימן מובהק, כמו הפסקת חשמל, או מפרצת פתאומית. נשאר עוד שעות ספורות עד לסיום המכירה. הזמן הלך ואזל.

מי בכלל מוכר נכסים במכירה פומבית מקוונת? מי בכלל קונה נכס במכירה פומבית מקוונת בלי לראות אותו קודם? ולמה בדקתי את היתרה בחשבון ההשקעות שלי ארבע פעמים בשעה האחרונה והשווייתי אותה למחיר הרכישה המיידית? נאנחת.

פעם הייתי ידועה בתור אדם אימפולסיבי. בקולג', אחרי עבודה אחת בקורס ספרות, עזבתי את לימודי הכלכלה ועברתי ללמוד כתיבה יוצרת. שכנעתי את זואי להיות סוכנת ספרותית, ועוד לפני שכתבתי אפילו מילה אחת, חתמתי על חוזה שנכתב על מפת ערב אחד בשנות העשרים לחיינו כשהיינו שיכורות. עברתי לגור עם ג'ים חודשיים אחרי שהתחלנו לצאת.

בעצם זאת הייתה ההחלטה הפזיזה האחרונה שלי. הוא היה מבוגר ממני, והנחתי שזה אומר שהוא גם חכם יותר ממני. הוא היה משכיל ומקסים והפך אותי לאישה שהוא רצה. המטרות שלו הפכו למטרות שלי. העפתי מבט לעבר דלת המשרד שלו ונזכרתי בפעם האחרונה שבה נכנסתי לחדר הזה. עדיין הרגשתי את המרידות על הלשון שלי כשהוא אמר יום אחד את תביני, כאילו שאני עדיין הבחורה בת העשרים וארבע שהייתה מוקסמת ממנו.

למה המשכתי להיאחז בזיכרונות האלה? במקום הזה? הוא תמיד היה שלו. הבגדים שלי היו בתוך ארון קיר קטן בחדר השינה ועל

מתלה נייד שעמד מאחורי שולחן האוכל כי שלו היו בתוך ארון הבגדים הגדול. הספרים שלי נערמו מאחורי השידה ומתחת למיטה כי הם צרמו לעין בין הספרים עבי-הכרס שלו בכריכות העור ובין הספרים עם הכריכות המינימליסטיות של הלקוחות שלו.

השילוב המוכר של כעס ובהלה בעבע בחזה שלי, אבל התעלמתי ממנו. לא היה יותר מקום לרגשות האלה. היחידה פה שצריכה לקבל אחריות היא אני.

בהיתי בכעס במסך, בשעון שספר לאחור עד לתום המכירה הפומבית.

אנשים טועים כל הזמן. הם משנים את דעתם לגבי נישואים ולגבי עסקאות נדל"ן ושום דבר נורא לא קורה להם. אני יכולה לנסוע, לכתוב את הספר הכי טוב בקריירה שלי ואז לחזור לעיר, או לנסוע לפריז, או לאמסטרדם, או לחוף הים. לכל מקום שבו אמצא השראה. אני רק צריכה לעשות את הצעד הראשון.

הכפתור האדום הגדול זהר עוד יותר והעכבר שלי הלך והתקרב אליו.

אולי זה היה בגלל היין ששתיתי אחרי כל כוסות הוודקה סודה. אולי זה היה בגלל האדרנלין. אולי זה היה בגלל העובדה שהשעה הייתה שלוש בלילה והייתי מותשת מרוב אושר.

אני לא יודעת מה לעזאזל הייתה "המוטיבציה של הדמות" שלי אבל עשיתי את זה. בלחיצה אחת על העכבר קניתי בית בעיירה קטנטנה בפנסילבניה שאף פעם לא ביקרתי בה. אבל זאת הייתה הרגשה טובה. הרגשתי שזה צעד נכון.

הייתי מוכרחה לספר למישהו. עבר הרבה מאוד זמן מאז שהיו לי חדרות טובות ולא היה לי אף אחד שאיתו יכולתי לחלוק אותן. זוהי הייתה שיכורה מדי ובטח ישנה עכשיו כדי להתאושש מלילה של אלכוהול ואימא שלי... אף פעם לא הייתה אפשרות טובה. כל החברים שהיו לי כשהייתי נשואה עזבו כי הרחמים העצמיים ששקעתי בהם

לזמן רב כל כך עוררו בהם סלידה, או כי הם היו החברים של ג'ים לפני שהכירו אותי והנאמנות דרשה מהם להישאר איתו. "בגלל זה אני צריכה לגדל חתול", הכרזתי. לחתולים לא אכפת אם מעירים אותם באמצע הלילה כדי לדבר איתם. קפצתי את שפתי ותופפתי על המקלדת באצבעותיי. אני תמיד יכולה לדבר עם אנשים זרים באינטרנט. בשביל זה הם קיימים, לא? כדי לחלוק יותר מדי מידע עם אנשים שבטח יכתבו תגובות שיפוטיות להחריד. נכנסתי לפייסבוק והתחברתי לעמוד המקצועי שלי. "אוף."

זואי צדקה, הוא באמת היה נטוש. נטשתי אותו ואת הקוראים שעקבו אחריו כשהמצב נהיה קשה מדי. טוב, כבר עשיתי דבר מטורף אחד היום, למה לא לעשות עוד אחד? גללתי אל הכפתור, ולפני שהספקתי לחשוב ולהחליט אם זה רעיון טוב או גרוע, מצאתי את עצמי עושה לייב. "וואו, הייתי צריכה להסתכל קודם במראה", אמרתי והעברתי את אצבעותיי בשערי כשראיתי את עצמי על המסך. נראיתי כאילו משפחה של ציפורים ניסתה לבנות בניין לציפורים בשיער שלי. איפור העיניים שלי נמרח והתאורה של אמצע הלילה הייתה מאוד לא מחמיאה. "אתם בטח שואלים את עצמכם איפה הייתי ואולי גם למה אני עושה לייב בשלוש בלילה."

לכסנתי מבט אל הפינה הימנית העליונה כדי לראות את מספר הצופים. המספר היה אפס. "ואולי אתם לא שואלים את עצמכם כלום כי אתם ישנים כמו מבוגרים אחרים שלא נמצאים במשבר קיומי." האפס הפך לשלוש.

"אני יודעת שיש סופרים שחושבים שהם לא חייבים לקוראים כלום אבל האמת היא שאני מרגישה שאני חייבת לכם הכול. וזה מתחיל בהסבר. אז לכל מי שצופה בזה, קוראים לי הייזל הארט ופעם הייתי סופרת שכתבה רומנים רומנטיים."

"לא מעניין אותי גם אם הבניין עולה באש. יש לי הנגאובר ואני מובטלת. אני מוכנה להישקר," נאנחה זואי מבעד לסדק בדלת שלה ביום שני בבוקר.

"אין שרפה," הבטחתי לה. "זה ההנגאובר מיום שבת בערב, או שפשוט המשכת לשנות כל סוף השבוע?"

היא העוותה את פניה. "איזה יום היום?"

"שני."

"אז פשוט המשכתי לשנות."

"מגניב. אני צריכה שתארזי מזוודה," הושטתי לה כוס קפה ונדחקתי לתוך הדירה שלה. בניגוד לדירה שלי, היא הייתה מוארת ועליזה ודי מסודרת. "בעצם, אולי כדאי שתיתי לי לארוז בשבילך. את גרועה בלארוז. את זוכרת את הפעם ההיא בסיינט צ'ארלס שחשבת שאת אורזת מכנסי ג'ינס אבל בעצם ארזת שלוש חצאיות מיני מג'ינס שהיו דבוקות זו לזו?"

זואי עמדה שם והמשיכה לבהות במסדרון. מסכת עיניים הייתה תקועה בסבך התלתלים שלה. היא לבשה כותונת סאטן וגרבה גרב אחד.

"היי, היפהפייה המפונפנת, אני פה," קראתי בשעה שהלכתי לחדר השינה שלה.

היא נאנחה. "מה קורה פה?"

"פיטרו אותך, נכון?"

"תודה רבה באמת על התזכורת!" היא אמרה ופתחה את המכסה של כוס הקפה שלה.

זרקתי את המזוודה שלה על המיטה ופתחתי את הרוכסן. "אני צריכה לכתוב ספר, נכון?"

"כמה פחיות של פפסי דובדבן שתית הבוקר?"

"שלוש." פתחתי את שידת המגירות שלה ומצאתי ערמה מטורפת

של ג'ינס. "אלה מכנסי הג'ינס הצמודים, או הנוחים שלך?"

"הצמודים." היא נאנחה והתיישבה בכבדות על המזון ליד

המזוודה.

זרקתי אותם בחזרה לתוך המגירה ושלפתי עוד זוג, ואז התנפלתי על מגירת התחתונים שלה.

"למה את אורזת בשבילי?"

ניגשתי אל ארון הבגדים ופתחתי את הדלת לרווחה.

רהיט טיפוסי לאחסון שמוצאים במנהטן. הארון הקטנטן היה עמוס בגדי מעצבים. זואי אפילו לא הייתה צריכה קולכים כי כל הבגדים נדחסו זה על גבי זה. הוצאתי כמה חולצות וגם – כי אני מכירה את החברה חובבת הבגדים המפונפנים שלי – חליפה מחויטת, והוספתי שתי שמלות שבטח היו סקסיות מדי לחיים בעיירה קטנה.

"בכל פעם שהיקום מכסח באופן מטפורי את אחת הגיבורות שלי, אני נותנת לה התחלה חדשה," הסברתי וניערתי טיישירט וצעף קשמיר מתוך זוג מגפיים גבוהים דמויי עור.

"אז אנחנו נותנות לעצמנו התחלה חדשה."

היא הפסיקה לשתות ונעצה בי מבט נוקב מעל הכוס החד-פעמית. "למשפט הבא שתגידי יש משמעות עצומה. אנחנו מתחילות מחדש בחוף טרופי באיים הקאריביים?"

"יהיו שם מים," אמרתי וזרקתי כמה גופיות ומכנסי ספורט על הערמה שהלכה וגבהה.

"את יודעת שאני אוהבת את הייזל המטורפת ומלאת ההתלהבות. לא ראיתי אותה הרבה זמן." היא נופפה אליי בידה. "אבל אני לא יכולה לקחת חופש עכשיו. אני צריכה למצוא עבודה חדשה בסוכנות שתיתן לי לקחת אותך איתי. ואני ממש לא מתכוונת להעליב, אבל היחידה במשוואה הזאת שהיא נטל יותר גדול ממני זאת את."

"דווקא כן נעלבתי. וחוז' מזה, כתבתי."

זואי הזדקפה וחילצה את מסכת העיניים משערה. "באמת כתבת מילים?"

"באמת כתבתי מילים. טיוטה בקווים כלליים אבל ברורה יחסית: סצנה עם גיבורה מעיר גדולה שהחיים שלה פשוט מתפרקים ואין לה לאן ללכת, וגיבור ממעמד הפועלים שגר בעיירה קטנה ולא יכול שלא לעזור לה."

זואי התרוממה על ברכיה וזחלה לעברי. "תגידי לי שהם הפכים

מוחלטים, שהוא עובד עם הידיים ושהיא כל הזמן מדמיינת את הידיים המיובלות האלה מונחות עליה."

"הוא חוגר חגורת כלים ומשפץ דברים, כולל הבית של שכנה זקנה

כשהיא לא יכולה לשלם על השיפוץ בעצמה."

"יש לו אח?" היא שאלה בקול מלא תקווה.

טרקתי את מכסה המזוודה של זואי. "שניים."

זואי עצמה את עיניה וקיפצה בהתרגשות על המזרן. "זה אומר עוד

שלושה ספרים בסדרת 'ספרינג גייט'!"

"זה אומר שלושה ספרים בסדרת 'סטורי לייק', תיקנתי אותה.

העיניים של זואי נפקחו והיא נעצה בי מבט חשדני. "רגע. את

אמורה לכתוב את הספר הבא בסדרת 'ספרינג גייט'."

הפסקתי לארוז לרגע. "אני לא יכולה, זו. אני לא יכולה להמשיך

בסדרה שנגנבה ממני. אני צריכה לעשות משהו חדש במקום

חדש. ולפני שתנסו לשכנע אותי לרדת מזה, כבר קיבלתי את

ההחלטה ואני לא יכולה להתחרט. לכן אני גוררת אותך איתי. אני

צריכה שתדרבני אותי להמשיך. ארבע מאות מילים זאת התחלה,

אבל זה לא ספר."

"ארבע מאות מילים זה מעולה, הייזל! בכל השאר נטפל יותר

מאוחר."

"יופי, אז את בעניין. אנחנו עוברות ל'סטורי לייק' ואת תעזרי לי

לרגל אחרי האחים בישופ."

זואי נחנקה מהקפה שלה. "אני מה?!"

בזכות ההנגאובר והעובדה שהחברה שלי לא מסוגלת לתפקד בבקרים

לא היה לי קשה מאוד לשכנע אותה, ובתוך שעה אני וזואי, שהספיקה

להתקלח, עמדנו על המדרכה עם כל המזוודות שלה.

"אני רק רוצה להזכיר לך שאת לא יכולה לבסס דמות על אדם

אמיתי ולחמוק מתביעה," היא אמרה בשעה שנאבקנו עם כל המזוודות

וסידרנו אותן על שפת המדרכה.

"הכתבה היא הדבר הראשון שנתן לי השראה אחרי כמעט שנתיים. אני מרגישה שזה הצעד הנכון."

"ניו יורק היא המקום היחיד שגרת בו מאז ומעולם. אני יודעת שבסרטי הולמארק של חג המולד המעבר מעיר גדולה לעיירה קטנה נראה קל, אבל תארי לעצמך כמה רעבה ועצבנית את תהיי ביום שישי בערב כשלא תוכלי להזמין משלוח של עוגה."

"אני צריכה שינוי. חוץ מזה, כבר התחייבתי."

זואי נעצה בי את עיניה האדומות מעל משקפי השמש שלה. "כשאת אומרת שכבר התחייבת –"

"קניתי בית בסטורי לייק בארבע בבוקר במכירה פומבית באינטרנט, אז זה חייב לעבוד. את יודעת שמצבי לחץ תמיד מוציאים ממני את הכתיבה הכי איכותית שלי."

היא גנחה. "נראה לי שאני שוב עומדת להקיא."

"אל תקיאי ברכב השכור!" אמרתי והפניתי אותה אל המכונית הכחולה עם הגג הנפתח שחנתה בזווית של ארבעים וחמש מעלות משפת המדרכה. אחרי ארבעה ניסיונות לחנות במקביל הרמתי ידיים. "אל תיעלבי, אבל את יודעת לנהוג בכלל?"

"יש לי רישיון נהיגה," אמרתי ולחצתי על כפתור בשלט של הרכב. "אז מה? אני למדתי קורס בביולוגיה. זה לא אומר שאני יודעת לעשות ניתוח לכריתת התוספתן."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן